

Sygn. akt II K 101/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Krzysztofa Batyckiego

po rozpoznaniu dnia 6 września 2016 r. na rozprawie sprawy:

A. K. (1), s. J. i A. z d. K., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

- 1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 6 lipca 2001r., sygn. akt II K 352/01, za czyn popełniony w dniu 23 kwietnia 2001r. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności;
- 2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 lutego 2004r., sygn. akt II K 210/03, za czyn popełniony w grudniu 2002r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16 marca 2010r., sygn. akt II K 660/09, za czyn popełniony w okresie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 15 stycznia 2009r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- 4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 10 maja 2010r., sygn. akt II K 1286/09, za czyn popełniony w listopadzie 2009r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- 5) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 września 2013r., sygn. akt II K 331/13, za czyn popełniony w dniu 9 lutego 2013r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
- 6) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 grudnia 2013r., sygn. akt II K 346/13, za czyn popełniony w dniu 15 kwietnia 2013r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- 7) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 12 sierpnia 2015r., sygn. akt II K 155/14, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28 stycznia 2016 roku, sygn. akt VII Ka 973/15,
 - za czyn popełniony w nocy z 4 listopada na 5 listopada 2012r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - za czyny popełnione w okresie od 10 listopada do 15 listopada 2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
 - łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności;

I na podstawie art. 569 §1 k.k., art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., w brzmieniu obowiązującym w datach czynów, w zw. z art. 4 §1 k.k., łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach II K 331/13, II K 346/13 i II K 155/14 (opisanymi w pkt 5-7) i wymierza skazanemu A. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

III na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza okresy odbytych przez skazanego kar z wyroków podlegających połączeniu;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do kar pozbawienia wolności z wyroków Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach II K 352/01, II K 210/03, II K 660/09 i II K 1286/09 (opisanych w pkt 1- 4) umarza;

V na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych za obronę skazanego wykonywaną z urzędu oraz kwotę 27,60 zł tytułem podatku od towarów i usług;

VI na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) skazany został następującymi, prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 6 lipca 2001r., sygn. akt II K 352/01, za czyn popełniony w dniu 23 kwietnia 2001r. na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 lutego 2004r., sygn. akt II K 210/03, za czyn popełniony w grudniu 2002r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16 marca 2010r., sygn. akt II K 660/09, za czyn popełniony w okresie od dnia 14 stycznia 2009r. do dnia 15 stycznia 2009r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 10 maja 2010r., sygn. akt II K 1286/09, za czyn popełniony w listopadzie 2009r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

5) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 września 2013r., sygn. akt II K 331/13, za czyn popełniony w dniu 9 lutego 2013r. na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

6) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 18 grudnia 2013r., sygn. akt II K 346/13, za czyn popełniony w dniu 15 kwietnia 2013r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

7) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 12 sierpnia 2015r., sygn. akt II K 155/14, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 28 stycznia 2016 roku, sygn. akt VII Ka 973/15,

- za czyn popełniony w nocy z 4 listopada na 5 listopada 2012r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyny popełnione w okresie od 10 listopada do 15 listopada 2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- łącznie na karę 2 lat pozbawienia wolności;

Aktualnie A. K. (1) odbywa karę 2 lat pozbawienia wolności z wyroku SR w Szczytnie w sprawie II K 155/14.

(dowody: odpisy wyroków k.10,11,12,19,21-22,91,92, opinia o skazanym k.82-83, dane o karalności k. 7-8,81-81v.).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 §1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych Sądów.

Z uwagi fakt, iż postępowanie w sprawie wydania wyroku łącznego zostało wszczęte przed dniem 15 kwietnia 2016 r. i nie zostało zakończone do tego dnia, zastosowanie w niniejszej sprawie znajdują przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed tej daty (art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z dnia 2016.04.01 poz. 437).

W przypadku skazanego A. K. wszystkie wyroki z wyjątkiem wyroku w sprawie II K 155/14 zapadły przed dniem 1 lipca 2015 roku. Wyrok w sprawie II K 155/14 zapadł dnia 12 sierpnia 2015 roku.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 01 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczas obowiązującym, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu.

Zgodnie z art. 85 k.k., w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r., podlegają łączeniu tylko te kary, które orzeczone zostały różnymi wyrokami za przestępstwa popełnione, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregokolwiek z nich.

Z kolei zgodnie z treścią art. 85 §1 i §2 k.k. obowiązującą od dnia 01.07.2015 r., Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Z kolei z §3 tego artykułu wynika, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Wymierzając karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

W niniejszej sprawie, z uwagi na to, że poza karą z wyroku II K 155/14 wszystkie pozostałe kary zostały już w całości wykonane (k.10,17v,82v), Sąd stosował przepisy o karze łącznej obowiązujące do dnia 1 lipca 2015 roku.

Przedstawiona na wstępie konfiguracja wyroków oraz zasada łączenia kar określona w art. 85 k.k. przed 1 lipca 2015 roku pozwalała na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej poprzez połączenie kar z wyroków w sprawach II K 331/13, II K 346/13 i II K 155/14. W każdej bowiem z powyższych spraw orzeczono wobec skazanego kary pozbawienia wolności, nadto wszystkie czyny osądzone w tych sprawach zostały popełnione przed wydaniem pierwszego wyroku, tj. do dnia 18 września 2013 roku.

Poza wyjątkiem określonym w art. 88 k.k. ustawa nie przewiduje reguł co do łączenia kar, na podstawie którejkolwiek z zasad wymiaru kary łącznej. Istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej : zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. System kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. System absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. System asperacji polega na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar. Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że zasada absorpcji powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy kara powinna być zbliżona do kumulacji kar. Wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zatem zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karę łączną orzekaną na zasadzie absorpcji lub kumulacji wyjątkiem.

Orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W

ten sposób ustawodawca wskazuje na prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. Wskazując natomiast na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ustawodawca wskazuje na prewencję generalną jako jedną z ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi o to, aby fakt wymierzenia kary oddziaływał nie tylko na sprawcę, ale także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, których wymierzanie kar (ich wysokość i rodzaj) powinno z jednej strony odstraszyć, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane.

W przedmiotowej sprawie pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach II K 346/13 i II K 155/14, istnieje związek przedmiotowy, bowiem były to przestępstwa przeciwko mieniu. Natomiast nie ma bliskości przedmiotowej między tymi przestępstwami a przestępstwem osądzonym w sprawie II K 331/13, w której skazano A. K. za czyn z art. 190 §1 k.k.

Wydając wyrok łączny Sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary wszystkie te okoliczności, które zaistniały także po wydaniu poprzednich wyroków i które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego warunkach izolacji penitencjarnej jest dobre, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 22 lipca 2016 r. wydana przez dyrektora Zakładu Karnego w D. (k.83). Z opinii tej wynika, iż skazany swoim zachowaniem i funkcjonowaniem nie sprawia problemów natury wychowawczej, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych jest zgodny, do położonych regulaminowy. Nie był karany dyscyplinarnie, wielokrotnie nagradzany był regulaminowo. Brał udział w programach readaptacji. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania. Utrzymuje kontakty z rodziną. Aktów agresji czy autoagresji nie stwierdzono. W opinii wskazano przy tym jednakże, że przed osadzeniem skazany był poszukiwany listem gończym. Ukrywał się przed organami ścigania. W miejscu zamieszkania posiada negatywną opinię, wielokrotnie notowano skargi na zachowanie skazanego. Wielokrotnie dopuszczał się naruszania porządku prawnego. Powyższe potwierdzają dane o karalności (k.81-82v), z których wynika, że skazany często dopuszczał się wykroczeń z art. 119 §1 k.w.

Pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami skazanego zachodził bliski związek czasowy – przestępstw tych dopuścił się on bowiem na przestrzeni 5 miesięcy (od listopada 2012 roku do kwietnia 2013 roku).

W niniejszej sprawie Sąd, mając możliwość wymierzenia kary od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznał że nie zachodzi potrzeba orzeczenia maksymalnie długiego okresu resocjalizacji skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, bowiem jego obecne zachowanie wskazuje, że czyni on zauważalne postępy w procesie readaptacji społecznej, z drugiej wszakże strony wielość popełnionych przez skazanego przestępstw oraz ich charakter w zestawieniu z nieprawidłowym funkcjonowaniem skazanego w miejscu zamieszkania prowadzi do konkluzji, że nie zasługuje on na zbyt łagodne potraktowanie i wymaga w dalszym ciągu długotrwałego okresu resocjalizacyjno-wychowawczego, który kara łączna orzeczona niniejszym wyrokiem łącznym w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności – w pełni zapewnia.

Sąd uznaje, że tak orzeczona kara łączna pozbawienia wolności uwzględnia wszystkie wskazane okoliczności, jest zgodna z zasadą trafnej reakcji karnej i w sposób właściwy zrealizuje swoje funkcje wychowawcze i zapobiegawcze.

Względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej w ocenie Sądu wskazują na konieczność wymierzenia skazanemu kary łącznej według zasady asperacji w podobnym stopniu zbliżonej do wymiaru kary łącznej określonego według zasad kumulacji i absorpcji.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego instytucja kary łącznej nie musi przynosić skazanemu wyłącznie korzyści, a z uwagi na treść art. 89 k.k., w niektórych przypadkach może tę sytuację nawet

pogorszyć i nie stoją temu na przeszkodzie ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka (zob. postanowienie. SN z 1.10.2002 r., V KK 73/02, LEX nr 56827). Instytucja kary łącznej nie jest też w żadnym razie instrumentem łagodzenia kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa, a fakt popełnienia wielu przestępstw (oraz naruszania porządku prawnego czynami stanowiącymi wykroczenia) nie jest okolicznością łagodzącą i nie może stanowić podstawy premiowania wielokrotnego sprawcy.

Na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okresy odbytych już przez niego kar z wyroków podlegających połączeniu.

Zgodnie z treścią art. 576 §1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach, z których kary połączono, podlegają odrębnemu wykonaniu.

Na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie o wydanie wyroku łącznego co do kar pozbawienia wolności z wyroków w sprawach II K 352/01, II K 210/03, II K 660/09 i II K 1286/09 Sąd umarzył.

O kosztach obrony skazanego orzeczono jak w pkt V wyroku.

W pkt IV wyroku orzeczono o kosztach sądowych, zwalniając skazanego od obowiązku ich ponoszenia. Należało mieć przy tym na uwadze, że wobec odbywania przez M. B. kary pozbawienia wolności, ich poniesienie byłoby dla niego nadmiernie dolegliwe.